

PAUL

červen 2019

Obsah

Bitva o pohár Ostravské univerzity opět s „modrou“ účastí	3
Proč být vegan?	4
Může účel světit prostředky?	6
Ostravský kompot	7
Trať stovek tunelů	8
Interview: Marissa Levin Shapiro	10
Co dělá hudbu dobrou?	14
For Marissa	15
Ostravské kulturní vzruchy	16

Bitva o pohár Ostravské univerzity opět s „modrou“ účastí

Čtvrtek 27. června se ponese v duchu *Bitvy o pohár Ostravské univerzity*. Čtvrtý ročník soutěže se neobejde bez účasti týmu studentů našeho gymnázia, který patří ke každoroční stálici již od úplného začátku. Našimi soupeři jsou gymnázia Matiční, Wichterlovo a EducaNET, se kterými jsme již měli tu čest soupeřit. Nováčkem je gymnázium Josefa Božka, které k nám dorazí až z Českého Těšína.

A co to ta *Bitva o pohár OSU* je? Je to velkolepý souboj odehrávající se na Masarykově náměstí, v němž se šestičlenné týmy, složené ze studentů středních škol, utkají v disciplínách, které prověří jejich znalosti, fyzickou zdatnost i kreativitu. To vše by však nemělo smysl bez silné fanouškovské základny a podpory ze strany spolužáků a profesorů. Nebojte se popustit uzdu své fantazii a podpořte náš tým svými originálními pokřiky a transparenty, neboť i to se nakonec odrazí na finálním bodovém ohodnocení.

Již tradičně je barvou týmu naší školy modrá, což se také odráží na zvoleném názvu týmu, jímž je *MoTiV* aneb *Modrý Tigríd válí*. Šest bojovníků z řad studentů 3. ročníku se do finále probojovalo pomocí svého videa na téma svoboda, které je také tématem letošního ročníku.

Jelikož jsme se doposud nestali šampiony a nevyhráli vysněný pohár, budeme moc rádi, když dorazíte 27. června v 11 hodin na Masarykovo náměstí v co největším počtu, oblečení do modré barvy od hlavy až k patě a pořádně nás podpoříte svým skandováním. Nebojte se být hluční a výrazní, bez vás by to přece nešlo!

Proč být vegan?

Existuje řada důvodů, proč se stát veganem. Ty hlavní se týkají etiky, zdraví a ekologie. Přechodem na veganský způsob života těmto oblastem značně přispějete.

Zvířata

Každoročně je zabíjeno několik desítek miliard zvířat pro lidskou konzumaci, dále pak můžeme přičíst další oběti z kožešinových farem, laboratoří a z jiných způsobů, kdy jsou lidmi zneužívány.

Pro zvířata není nejhorší smrt samotná, ale to, jak jsou ještě dlouhou dobu před ní mučena.

Hospodářská zvířata žijí v místech, kde trpí nedostatkem světla, vody, krmiva, vzduchu a prostoru, jsou omezena v pohybu a dochází ke stereotypu. Kvůli těmto podmínkám jsou zvířata často nemocná, mají zlomeniny a podlehnou kanibalismu, proto jsou jim odstraňovány zobáky, ocasy, zuby nebo uši.

Po krátkém čase, který zvířata stráví v těchto prostorách, jsou dlouhou cestou bez vody a jídla v malém prostoru převážena na jatka, kde jsou zabíjena jako na běžícím páse. Před smrtí jsou omráčena, ale ne vždy se tohle povede u všech kvůli časovému presu. Některá zvířata jsou ve vědomí i při dalším zpracovávání jejich masa.

Zdraví

Veganství prospívá zvířatům, ale i člověku. Postupem času se vegany stává více a více lidí, jelikož je prokázáno, že správně sestavená rostlinná strava prospívá člověku v jakémkoliv věku - dětem, dospělým, ale i těhotným ženám a seniorům.

Rostlinná strava je lépe stravitelná, nezatěžuje játra a ledviny, navíc neobsahuje stresové hormony, živočišný tuk (převážně cholesterol), zbytkové množství růstových hormonů, chemikálie, antibiotika a jiné léky, které se nachází v živočišné stravě.

Je zjištěno, že řada lidí po přechodu na veganskou stravu pocítila nárůst energie, zlepšila se jim pleť, dosáhli nižší tělesné váhy, netrpěli vysokým krevním tlakem, vysokou hladinou cholesterolu, vyhýbá se jim alergie, astma a další nemoci.

Dále se mezi vegany vyskytuje méně lidí trpících rakovinou, diabetes, obezitou nebo osteoporózou (srdečním onemocněním). Osteoporóza je zapříčiněna konzumací mléčných produktů, konkrétně živočišnou bílkovinou, která se vyskytuje v mléce.

Tato bílkovina se v těle chová kyselinotvorně a následkem toho se z kostí odčerpává zásadotvorný vápník, čímž slábnou kosti. Nemůžeme se proto divit, že v zemích s nejvyšší spotřebou mléčných produktů je nejvyšší výskyt osteoporózy.

Ekologie

Veganství je prospěšné nejen pro zvířata a lidi, ale také pro naši planetu. Živočišná strava výrazně škodí naší planetě, je totiž největším znečišťovatelem Země, a to kvůli své produkci metanu a oxidu uhličitého, který přispívá ke klimatickým změnám.

Kvůli živočišnému průmyslu dochází k odlesňování krajiny a kácení pralesů, což způsobuje vymírání živočichů a nárůst oxidu uhličitého, sucha a eroze půdy.

V dnešní době je živočišná strava zbytečná, přesto kvůli ní plýtváme neskutečné kvantum ekonomických zdrojů. Rostlinná strava je méně náročná, vegan spotřebuje mnohonásobně méně vody a půdy ke své obživě. Přibližně 70% půdy je využíváno k pěstování krmiva pro hospodářská zvířata. Nebýt tohoto krmiva, byl by vyřešen hladomor v tzv. třetím světě.

K vyprodukování 1kg hovězího, potřebuje více než 14 kg rostlinných potravin a přibližně 38 000 litrů vody. Kdežto k produkci 1 kg pšenice spotřebujeme asi 189 litrů vody.

Veganství je nejlepší cesta, jak pomoci životnímu prostředí.

Maja Kaletová

Může účel světit prostředky?

Do určitého morálního dilematu se za svůj život dostala, nebo ještě dostane většina z nás. Situace, kdy víme, co by bylo správné udělat, ale určité okolnosti nám v racionálním uvažování brání.

S větou „Účel světí prostředky“ nás poprvé seznámil Machiavelli a nejlépe tak vystihuje někdy nepochopitelné řešení složitých situací. Ospravedlňuje nás ale?

Je jisté, že morálka by se neměla porušovat. Nastavené pravidla společnosti přijímáme a dodržujeme

každodenně, tím jak se chováme. Tím, že platíme účty. Tím, že v obchodě za jídlo zaplatíme.

Dodržujeme, alespoň většina z nás, slušné chování. A v těchto pravidlech bohužel nejsou psané výjimky.

Nemůžeme ale všechny situace, kde se řeší morální dilema házet do jednoho pytle. Musíme také rozlišovat závažnost těchto činů. V některých případech jsou důsledky závažnější, než v jiných.

Někteří poruší morálku za dobrým účelem tím, že podplatí ředitele firmy, aby zaměstnal jeho syna, protože potřebuje peníze a hrozí mu, že přijde o byt. Někdo se dopustí krádeže. Řekněme například, že mladý chlapec trpí nežádoucí nemocí a k jeho léčbě je potřeba lék, který je však velmi drahý a pojišťovna ho nehradí. Chlapci se zhoršuje zdravotní stav a jeho otec začíná být zoufalý, a tak se rozhodne lék ukrást. U tohoto případu si můžeme představit mnohem závažnější následky, ovšem pohnutky k jeho vykonání byly ve smyslu záchrany života. Je tedy na místě k určitým situacím přihlížet s nadhledem a brát ohled na okolnosti, které k němu vedly. Dokud si člověk situaci, kdy se musí rozhodnout mezi životem svého syna a porušením zákona, nezažije na vlastní kůži, nemá právo odsuzovat. Je téměř stoprocentně jisté, jak by se většina rodičů zachovala. Je ale také potřeba zjistit zda daná situace nešla vyřešit jinak. Nemohl otec uspořádat sbírku a vybrat peníze na potřebný lék? To je možnost, kterou v dnešní době využívá nespočet lidí.

Jak můžeme vidět, je důležité brát ohled na spoustu věcí. A myslím si, že zde neexistuje jedna správná odpověď.

Můžeme tedy soudit?

Tereza Bartusková, 5.E

Ostravský kompot

Rodinný festival tvořený výhradně a jen pro Ostraváky. Trojhalí Karolina, 19. 5. 2019. Přinášíme vám exkluzivní reportáž z čistě regionálního festivalu očima lidí, kteří v Ostravě jsou doma jen napůl.

Jakmile jsme dorazili na místo dění, byli jsme překvapeni. Tak málo lidí jsme na ničem, co se jmenovalo festival, nezažili. Nedá se říci, že by tam bylo liduprázdno, jen nikde nebyly postávající davy, žádné fronty. Počasí bylo krásné, svítilo sluníčko, hrála hudba. Taková letní idylka. Naším prvním cílem bylo najít poetickou stage, což byl nelehký úkol. Nikde nebylo uvedeno, kde by se měl literární program odehrávat, což pro nás znamenalo nepříjemné bloudění po areálu. Poetická sekce festivalu na mě udělala největší dojem. Efektní prostory v jakýchsi katakombách, to celé promyšleně nasvětlené různobarevnými reflektory vykouzlily příhodnou atmosféru. Škoda, že nalezení bylo tak složité. Myslím, že po alespoň zmínce na internetu o přesnější lokaci by se poetický program dočkal hojnějšího publika.

Co se stánků týče, za mě nic nechybělo. Skvělé kafe (jak jinak než od pana Punka), různorodé jídlo, ze kterého by si vybral každý. Mnoho místních řemeslníků, hand-made a low waste friendly. A koncert Hany Zagorové jako třešnička na dortu.

Festivalu vládla pohodová atmosféra, toho jsem si všiml skoro hned. Po zhlédnutí řady stánků, které patřily všechny Ostravským podnikům, jsem si říkal, že to je skvělý nápad, zorganizovat něco takového. Po těžké dřině jsme se odměnili langošem z Bo Bistra a hot dogem z Eat Meatu. Poté jsme si dali pivo z pivovaru HoppyDog a jali se posouchat něco, co měla být electro swingová kapela. Covery slavných popových písní, saxofon a zvedání „hajtky“ na lehké doby ovšem nemá s tím žánrem zase tolik společného. Aspoň, že to pivo bylo dobré.

Jana Seibertová a Jakub Nejezchleba

Trať stovek tunelů

Ačkoliv na území bývalé Jugoslávie neexistuje žádný provoz metra, můžeme přesto jedno „Jugoslávské metro“ nalézt. Jedná se o železniční trať spojující srbské hlavní město Bělehrad s tím černoohorským, Podgoricou a přístavním městem Bar. A proč je tato trať nazývaná metrem? Celá jedna čtvrtina trasy leží v tunelech (114 km z 455 km). Nejdelší z nich má délku přes šest kilometrů.

Trať prochází Srbskem, Černou Horou a několika kilometry také Bosnou. Trať začíná v Bělehradě, je nutné pamatovat na to, že nádraží označované jako hlavní je již dva roky nepoužíváno a všechny vlaky do Černé Hory odjíždějí z malé stanice Topčider, která leží na kraji Bělehradu. Nádraží bylo původně určeno pro potřeby královské rodiny, později také pro prezidenta Jugoslávie, Josipa Tita. Do Baru z Bělehradu odjíždějí dva vlaky denně, jeden noční a jeden denní. Jízdenka do Podgorice a Baru stojí 19,20€ resp. 21€. Lůžkový příplatek stojí 15€, povinná místenka k sezení 3€. Platí se vždy v místní měně, v Srbsku srbským dinárem a v Černé Hoře eurem. Jízdenky lze koupit na mezinárodních pokladnách v Srbsku a Černé Hoře. Na některých stanicích v Srbsku lze platit také kartou.

Vlak na své trase musí překonat několik pohoří a skalních masivů. Nejzajímavější úsek se nachází v Černé Hoře. Trať zde vystoupá do výšky 1 032 m.n.m. a poté klesá k moři do výšky 3 m.n.m.. Vlak překonává klesání, resp. stoupání 25 promile. Klesání je obvykle doprovázeno nepříjemným zápachem připalujících se brzd. Vlak překonává malou říčku Mala Rijeka po stejnojmenném mostě, který byl se svou výškou 200 m do roku 2001 nejvyšším železničním mostem na světě. Kaňonem řeky Morača se vlak dostane do nížiny v okolí Podgorice. Za Podgoricou vlak překoná známé Skadarské jezero a čeká ho poslední překážka, horský masiv Sozina, který překoná pomocí tunelu. Na pobřeží vlak zastaví v oblíbené destinaci Sutomore a svou jízdu ukončí v přístavním Baru.

Trať nabízí mnoho nádherných výhledů a příležitostí pro pořízení nádherných fotek, ne nadarmo je označována za jednu z nejhezčích v Evropě. Je důležité mít na paměti, že jízdní doba je 11 hodin a ve vlaku není možnost občerstvení, v denním vlaku je možné zakoupit v omezené míře pouze nápoje. Průměrná rychlost vlaku je necelých 40 km/h. Především po silných bouřkách a dlouhých deštích, obvykle v červnu, se v Srbsku často vyskytují povodně, které mají za následek poškození tratě a zastavení provozu. Trať je velmi oblíbená u místních, kteří jezdí za prací a v létě především za rekreací proto je nutné mít na paměti, že především v pátky a neděle může být vlak vyprodaný i několik dní před odjezdem, bohužel v Česku lze místenky zakoupit pouze na vyžádání, a to nejlépe měsíc dopředu. Zároveň je důležité vědět, že Bělehrad má aktuálně železniční spojení se střední Evropou pouze přes Chorvatsko. Vlak z Budapešti končí svou jízdu v Novém Sadu odkud je nutné využít jeden z mnoha autobusů soukromých společností.

Daniel Košťál

Interview: Marissa Levin Shapiro

Letos je na naší škole vyjma studentů na výměnném pobytu z všemožných koutů světa i jiný host ze zahraničí, English teaching assistant jménem Marissa. Rozhodla jsem se jí svou nejistou angličtinou vyzpovídat.

PAUL: It's maturita week. What do you think about these exams?

Marissa: Maturita exams are one of the more different parts of the Czech education system. Seeing the stress that seniors have at the end of high school vs. in my high school experience, where you worked so much throughout, and then at the end you mostly just relaxed and celebrated. I think the maturita is quite difficult for students. That's the one thing I appreciate about the American system: you write essays, do homework assignments, take tests throughout and you can enjoy the final days without any pressure. That's something I appreciate even more after seeing how it works here. I wish there was a way that was a bit in between hours and hours of homework Americans have every night and stressful exams students in the Czech Republic have to experience.

P: If you compare Czech and American education system, what might they take from each other, so that they improve?

M: For American system it would be a bunch of things: One, the emphasis on learning a foreign language. Two, the global knowledge of the Czech students. For example when you ask (as I did in every class in here): "Which language is spoken in Brazil?" and not a single student makes a mistake. I don't think you could expect that in the United States. I don't mean American students are dumb, but there is not an emphasis on global perspective. And that is what I want to change when I will be teaching in the US: try to bring the students another perspective and encourage them to be interested in the world. Czech system could learn one of the things in which American education is pretty good at: Encouraging students to think critically and form their own opinions and ideas, not only memorize facts. In the Czech Republic is not much emphasis on that, so I try to bring it here. The sad thing is that in the modern world, you can google any fact, but it's harder to know how to think and analyse them.

P: Are there big differences between the attitudes of Czech and American high school students?

M: I think that's one of the things which are the same: teenagers are similar. The only difference is that your classes are together for almost every lesson, which is something we don't have in the US. That means you know each other better and there is less of the "anonymous bullying". In the US, bullying at high schools stays unnoticed very frequently. But I don't think there is anything else; it's just the way how our schools work.

P: So Americans are not more active in lessons?

M: This is again connected with the way American education works. At the beginning you can see that the American students are more active (asking questions, debate) than the Czech ones, but after the initial few lessons cannot see a difference.

P: I would like to move to the Czech Republic itself. We are aware that Prague is more famous than the whole country. Which places would you recommend visiting except our capital?

M: Recently, there was this article on the New York Times about Prague, which recommended not to visit the main sites in Prague and suggested a few other, not so famous places. And I commented on it about other places in the Czech Republic to go to. Definitely Ostrava and the whole region, especially the Beskydy mountains. I would also recommend Brno, Lednice and Valnice and Mikulov. I also loved Olomouc a lot. If I come back one day, I would like to live there. And then of course so many small towns: Český Těšín, where my friend teaches, is such a great town. I've been to Karlovy Vary and Kutná Hora, but it is in the same category as Prague. I went to Zlín, and it was very interesting experience when I saw how the Baťa factory influenced the culture in there.

P: What was the most surprising fact that you learned about the Czech Republic?

M: It's funny, but now that I've lived here for a little while, I forgot a lot of surprises. But I have never thought about how industrially productive Czech Republic has been throughout history and even nowadays and how politically strong the country Czechoslovakia used to be in the interwar period. It made a big impact on me.

P: Have Czech people taught you something?

M: So much, oh my goodness (laughs). But one universal thing is the good balance between work and personal life. I think you value the importance of your free time and your family, which is something we don't realize in the US. You are not ashamed to say you like your free time. We tend to work really long hours and then maybe work out in a gym to relieve all the stress. Another thing is the relationship you have with your family, especially the relationships kids often have with their grandparents. That made a big impression on me, the connection with the family.

P: What do you dislike about the Czech Republic?

M: For me, the most major thing is the pollution. I always appreciate the clean air. It's very hard for me to think about any other cons. There are many things I appreciate, but I'm looking forward to go back home to a different culture, for instance I like being somewhere as big as the NYC, because there is such a cultural variety.

P: And now something about you. What was your dream job when you were a child?

M: Doing an interview to a magazine, I remember being interested in writing, but it was not something I have always wanted to do.

P: What are your plans for the future? Would you like to teach in the US in the following year, or travel some more?

M: Next year I'm going to get my master's degree at Columbia University in teaching social studies. Being at your school and explaining all the politics and culture convinced me this is the thing I want to do. In the US, you need to get a teaching license to be able to teach at public high school. So after one year after which I'll hopefully get my master's degree, I will get this license. Then I'm going to teach at some middle school or high school. My target age group of students is 12 - 18. I think your school is the dream age for me. And then I plan to live in New York and do that for a while, but who knows. I can always decide to travel and even come back to the Czech Republic.

P: And finally the last question. What is the most important thing you've learned in life?

M: That is hard. If I gave advice to my students or children, I would say: You are a small part of a big world. You should travel, explore and take every opportunity to explore anything new. It's not only about traveling; it's also about making friends who are different than you are. The craziest thing I realize now is that now when I get off a tram at Svinov and ride bus 48 home and it all looks familiar. None of it seems strange anymore. And that is always a good reminder of my life goal coming true.

Jana Seibertová

Jak byste se představila v češtině?

Jmenuji se Marissa, je mi dvacet tři let a jsem Američanka. Jsem z New Yorku. Bydlím v Ostravě v Zábřehu, blízko Akordu. Mám ráda česnekovou polévku a koláče s tvarohem.

Otázky čtenářů:

From which part of New York are you from?

Upper West Side.

What does being Jewish mean to you?

For me it means cultural traditions and connection to the family more than the religious traditions, which I appreciate.

Are you somehow related to Ben Shapiro?

No, nor Andy Shapiro.

Co dělá hudbu dobrou?

Každý z nás má rád hudbu. Ale, jak často říkáme, že máme rádi jenom „dobrou“ hudbu. Co však dělá hudbu „dobrou“? Můžeme vůbec říci, že je jedna dobrá a druhá ne, když mají různí lidé rádi různé typy hudby? Odpověď zní ano i ne. Bohužel jako u mnoha věcí pravda zde není černobílá.

O tom, jaká hudba se člověku líbí, rozhoduje celá řada faktorů. Například naše osobnost, nebo emoce spojené s určitou písní, nebo skupinou. Lidé extrovertní a otevření mají většinou rádi popovou muziku a rap, introvertnější jedinci spíše inklinují ke klasické, rockové a metalové hudbě. Zajímavým faktem je, že nejsilněji naše mysl přilne k určitému stylu hudby okolo čtrnáctého roku života. Je to proto, že jsme v tomto roce života nejemotivnější, a hudba, která v nás vyvolává nejsilnější odezvu, se stává naší oblíbenou. I v pozdějších letech, při poslechu interpretů z tohoto období, v nás hudba dokáže alespoň částečně vrátit emoce spojené s poslechem daných skladeb.

Podobné je to i s písněmi, které máme spojené se silným emotivním prožitkem. Například první vážná známost, úmrtí milované osoby, nebo mimořádný životní úspěch. I po velmi bolestivém rozchodu dvou lidí dokáže „ta jejich píseň“ probudit v obou hezké nostalgické vzpomínky plné lásky. Dále je například dokázáno, že u starých lidí, se závažnými zdravotními problémy, dokázala hudba jejich mládí jejich zdravotní stav zlepšit, a takřka v nich probudila nový život.

Avšak není vše jen subjektivní. Je třeba se podívat na „objektivní“ stranu mince. I technika hry, kvalita zpěvu, hluboké texty a originalita jsou nesmírně důležité při tvoření kvalitních skladeb. Vsadím se, že kdybyste se zeptali zapáleného posluchače klasické hudby, udělal by vám velmi dlouhou přednášku o tom, jak je technika a složitost hry důležitá, a jak ta moderní hudba za moc nestojí.

Jak tedy poznáme kvalitní píseň od nekvalitní? No, i když vám mnozí lidé budou tvrdit opak, nakonec vždy rozhoduje posluchač. Pouze já sám za sebe můžu říci, jestli je nějaká píseň dobrá nebo ne. Je to tak, a je to dobře. Víím, že mnozí z vás by po mě chtěli nějaký důkaz nebo metodu, kterou by jednou provždy dokázali fanouškům Justina Biebera, že jejich vkus nestojí za nic, ale na druhou stranu líbilo by se vám, kdyby někdo metodicky začal hodnotit váš vkus.

Matěj Stolička

Dear Marissa,

As bad as it may sound when I'm writing it down right now, when they told us that an American teacher would be teaching us for a few lessons at some point of the year, few of us imagined the typical American person coming in. And oh boy were we all wrong. The moment you have entered the class for the first time, we all felt a surge of happy emotions shimmering within, and you quickly convinced us that whatever we thought about Americans often couldn't have been further from the truth. You introduced to a whole lot of new things about your culture while still being very candid about how it looks like in your country. We are all grateful for that.

What never ceased to surprise me personally every time you've entered the class was the positivity you brought along. You probably have no idea, but it really had an effect on us all, especially in the later classes held throughout the week.

Speaking about the effects you had/still have on us, I also asked a few of my fellow students about what did they enjoy the most about you. They were very thankful for your openness when it comes to talking on a more personal level (especially the coffee shop talks) as well as for the previously mentioned honesty about your country (and ours). Moreover, a lot of them now feel more confident about voicing their opinions and talking in English. One student even told me that he felt like you were the only person who truly cared about what opinion he had on a certain matter and was very happy for it and will miss you greatly in his future lessons.

Simply said, we cannot express enough how great were the lessons with you teaching us, and we will all miss you dearly. I hope you're currently enjoying the sports trip and wish you the best of luck in the future!

Yours sincerely,

A rather unimportant but very grateful student of our school.

Ostravské kulturní vzruchy

V tomto čísle se zaměříme na třídenní ostravský festival Inverze, který už podruhé měl tu čest v květnu (v období stejnojmenného atmosférického jevu) v prostorách vítkovického Dolu Hlubina oslavovat krásy současné literatury. Tento rok jste se mohli kulturně občerstvit ve dnech 24.-26. května.

Inverze

Jedná se o tři dny plné literárních čtení, scénických inscenací, koncertů, workshopů, besed i přednášek různorodého kulturního spektra. Tento jedinečný projekt vzešel ze spolupráce Provozu Hlubina s mladými lidmi, co mají jeden společný cíl - poukázat na multižánrovost současné literatury, sledovat aktuální trendy v ní a vzájemně propojit nejen žánry ale i generace zúčastněných čtenářů. Hlavní aktéři a otci zakladatelé jsou: Jan Dvořák (scenárista a dramaturg), Vasilios Chaleplis (spisovatel, hudebník), Ondřej Hrabal (prozaik, slamer) a v neposlední řadě Adam Tomáš (publicista, příležitostní spisovatel). V minulém roce měl festival svou premiéru a je jakýmsi pokračováním až vyústěním akcí Harakiri Czurakami (literární večírky nejen na Provoze Hlubina).

Samotné slovo inverze nese více významů, běžný Ostravák si nejspíše představí atmosférický jev spojený s bezplatnou hromadnou dopravou, ovšem již zběhlý čtenář anebo mladý člověk školou povinný si jistě vybaví i stejnojmenný literární pojem - přeházený či obrácený slovosled - a přesně to má happening přinést, jakousi obměnu a oživení, plnohodnotně doplnit ostravskou kulturní scénu. Digitalizaci autoři vnímají jako přirozený vývoj, na literaturu pohlíží očima moderního člověka, kterého už nezajímá jen povinná četba, nepředstavují si pod ní jen klasický román nebo poezii, snaží se do programu zařadit méně známé podžánry a formy, takže návštěvník může ochutnat od každého trochu.

První den odstartoval všemi dobře známý Petr Hruška, kterého mimochodem můžete nalézt i v našem školním kánonu k maturitě. Populární básník svou hodinu věnoval památce zesnulému Jaroslavu Erikovi Fričovi, kterého sám obrazně pojmenoval jako “kapitána moravského undergroundu.” Festival má samozřejmě více scén, na kterých současné běží zkušenými dramaturgy vyšperkovaný program. Další jména autorských čtení prvního dne byla: Tereza Samotamová, Marie Iljašenko, Zuzana Fuksová a Vendula Borůvková. Ostatně jako každý den nechyběly ani koncerty, divadelní představení.

V sobotu se představili literáti jako: Dominik Zezula, Ondřej Hložek, můj osobní oblíbenec Petr Payne Pazdera, Tomáš Čada, Bob Hýsek, Jan Novák, Josef Pánek, Ondřej Macl. Velkým lákadlem byly určitě i exhibice Slam poetry anebo právě Harakiri Czurakami. Opětovně program doplnily i kulturně zaměřené diskuze. Taky by bylo dobré zmínit i jednotlivé stage, nejrušnějšími byly zajisté stan a velký a malý sál, výjimečně se akce odehrávaly na plazi anebo v kavárně Maryčka.

Neděle už se nesla spíše v uvolněnějším duchu, autorská čtení obstaral Ondřej Hrabal, Filip Koryta a team nakladatelství Protimluv: Irena Šťastná a Marek Pražák. Večer byl slavnostně uzavřen představením Impecka a letním kinem na plazi Šťastný Lazzaro.

Druhý ročník festivalu byl ještě úspěšnější než první, a to je co říci. Organizátoři opět slibují mnohá vylepšení a ostravský literární rok je opět obohacen o další skvělý festival. Tak mu všichni můžeme držet palce do dalších let.

Barbora Sukatschová